

TERCER ANIVERSARI DE LA MORT DEL BISBE JOSEP MARIA GUIX

Homilia pronunciada a la catedral de Vic, el dia 28 de juny de 2012

Sr. Degà i membres del Capítol, germans tots, fills estimats de Déu:

El nostre deure de caritat envers el bisbe Josep Maria Guix i Ferreres ens porta a pregar per ell, just en el dia del tercer aniversari de la seva mort. Fou un dia com avui, 28 de juny, de l'any 2009, quan va tancar els seus ulls a la llum d'aquest món per anar vers Déu, Llum sobre tota llum. És signe d'humanitat autèntica i de caritat cristiana recordar en la pregària els qui ens han precedit. El bisbe diocesà té el deure de pregar pels bisbes que l'han precedit en la seu i que han estat cridats a la casa del Pare. També el bisbe té el deure de convidar els fidels de la diòcesi a pregar pels bisbes ja traspassats. Us dono de tot cor gràcies per acollir la crida a celebrar l'eucaristia per l'etern descans del qui durant vint anys va servir aquesta diòcesi com a pastor propi i, fins a la seva mort, la va servir com a bisbe emèrit sis anys, exercint el seu sacerdoci a favor dels homes, sobretot en la residència de les Germanetes dels Pobres de Vic, on vivia.

La pregària pels difunts té la seva arrel en la nostra fe cristiana. Entre els qui anem de camí per aquest món i els qui han mort en la pau de Crist hi ha una forta unió, que es manifesta en la pregària i en la comunió dels sants. Nosaltres preguem per ells amb la certesa que ells rebran la rosada de la misericòrdia de Déu per intercessió de la pregària de l'Església. Ens recorda el Concili Vaticà II en la *Lumen gentium*: «Des dels primers temps de la religió cristiana, l'Església dels viadors (dels qui estan en camí) va cultivar amb gran pietat la memòria dels difunts, i *com que el pensament de pregar pels difunts, a fi que siguin alliberats dels pecats, és sant i saludable* (2Ma 12,46), també a ells va oferir suffragis» (núm. 50). I els membres de l'Església que ja han estat glorificats, intuïnt Déu en la visió de la glòria, són intercessors nostres davant el Pare; «llur fraterna sol·licitud ajuda molt la nostra feblesa» (LG, 49).

El nostre record, fet pregària cristiana, pel bisbe Josep Maria s'obre a l'esperança pel record de la seva vida, plenament lliurada a Crist i a la seva Església. Tots els records que d'ell tenim ens porten al seu sol interès de servir Déu en l'exercici del seu ministeri, com a mestre, sacerdot i pastor, de manera important i significativa, d'aquesta diòcesi de Vic. *Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més*, ens ha dit la profecia de Daniel. I nosaltres tenim la certesa que el nostre germà és d'aquests justos que resplendeixen com la llum del firmament, dels qui brillen per sempre més com els estels. Perquè la llum ens ve del Senyor. Nosaltres som semblants a la lluna, que no té llum pròpia, sinó que reflecteix la llum del sol. L'única i gran glòria de la lluna és reflectir la llum que rep. Aquesta ha estat la llum que el bisbe Josep Maria va saber donar-nos i continua donant-nos. Ell no volia saber res més, ni volia expressar res més que el que rebia en la fe de l'Església, en el tresor de saviesa de l'Església. I en la faç de l'Església l'únic que es reflecteix és la claredat de Crist, llum dels pobles.

La pregària pels difunts té, a més del record fet pregària i suffragi per ells, la certesa de la resurrecció dels morts que neix de la nostra fe cristiana. Nosaltres creiem que Jesús, el Fill de Déu, ha mort en la creu i ha ressuscitat. Sabem que Crist mort i ressuscitat és l'esdeveniment de tots els segles. El testimoni de l'evangelista: Jesús llançà un gran crit i expirà, i el testimoni de l'àngel: No tingueu por. Busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat. Ha ressuscitat, no hi és, aquí. Mireu el lloc on l'havien posat, és

la Bona Nova de tots els segles: Jesús ha mort per la nostra salvació i ha ressuscitat per la nostra justificació. La mort i resurrecció de Crist ens ha obert les portes de la vida eterna i de la resurrecció dels morts.

La fe cristiana sap de la certesa de la resurrecció dels morts. Els cossos dels nostres germans, que han estat sepultats en la feblesa, ressuscitaran el darrer dia, cridats a participar en la vida per sempre, en la plenitud de la victòria de Crist sobre el pecat i la mort. I aquesta esperança ens mou a nosaltres a pregar amb confiança i a viure en l'espera del regne definitiu, quan Crist el Senyor, derrotada per sempre la mort, donarà al seu Pare el Regne definitiu; quan tota la humanitat dels redimits formarà amb plenitud el Cos de Crist, unit per sempre i definitivament al seu Cap, Crist, Rei i Senyor del cel i de la terra.

Vers aquesta unitat caminem tots. En el si de l'Església rebem la fe i els sacraments per tal de ser, cada dia més, membres vius i lliures del Cos de Crist que és l'Església. Amb l'Esperit Sant com a primer i principal do, ens encaminem plens d'esperança al darrer fi, a la finalitat del nostre pelegrinatge: la Jerusalem celestial, la nostra mare, on tots formarem la unitat que ningú no podrà destruir, participant de la glòria de Déu, comuna i única per a tots els elegits.

D'aquí neix la sol·licitud dels qui ens han precedit a la casa del Pare per nosaltres, els qui encara caminem cap al Regne definitiu. Els sants del cel han d'esperar amb confiança, com la nostra, la salvació dels qui encara som en camí i la seva pròpia resurrecció. La felicitat perfecta s'acomplirà per a tots els salvats en la resurrecció del cos i en la reunió del nombre dels elegits en la consumació de la unitat perfecta, imatge i efecte de la unitat de les Persones Divines en la Trinitat eterna i la Unitat indivisible. Com diu un autor cristià: «Jesucrist no estarà sencer mentre el nombre dels sants no resti complet. Tinguem sempre la mirada fixa en aquesta consumació de l'obra de Déu» (Bossuet).

Germans estimats, la pregària pel nostre estimat bisbe Josep Maria Guix ens porta una vegada més a la unitat de l'Església. Unitat per la qual ell va lliurar la seva vida, com a Pastor, transparència de Crist, bon Pastor, el qui va pregar: *Pare sant, guardeu-los en el vostre nom, el nom que m'heu donat, perquè siguin u com ho som nosaltres* (Jn 17,11). Unitat que hem de demanar per als qui formem l'Església que milita en aquest món, posant la mirada en l'Església una que neix del costat traspasat de Crist i en l'Església una en la Jerusalem celestial. L'obra de Déu, en Crist per l'Esperit Sant, és una i única. Església militant, purgant, triomfant, en aquests estadis distints solament hi ha una sola Església, obra del Pare, pel Fill, en l'Esperit Sant.

L'eucaristia que celebrem ens porta al misteri de la nostra fe. Anunciant la mort de Crist, proclamant la seva resurrecció, som els qui esperem el seu retorn gloriós, perquè es compleixi la nostra gran esperança. L'eucaristia ens prepara per a la resurrecció, per a una immortalitat gloriosa, incorporant-nos a Crist, és a dir, unint-nos a ell i, en ell, a tots els nostres germans, en el sagrament admirable de la unitat indivisible i de la vida eterna.

Encomanem els bisbes de la nostra diòcesi que han mort a l'amorosa misericòrdia del nostre Déu, per intercessió dels sants bisbes de la nostra diòcesi i la intercessió dels dos sants patrons del bisbat: la Mare de Déu de Montserrat i sant Joan Baptista. Amén.